

dr hab. Marta Woźniak, Prof. UO
Katedra Prawa Administracyjnego
Instytut Nauk Prawnych
Wydział Prawa i Administracji
Uniwersytet Opolski

RECENZJA ROZPRAWY DOKTORSKIEJ

Autor pracy: mgr Ewa Badowska - Domagała

Tytuł: „Skuteczność polskiej regulacji prawnej dotyczącej gospodarki opakowaniami i odpadami opakowaniowymi”

**Promotor: Prof. dr hab. Marek Górski,
Prof. Uniwersytetu Szczecińskiego**

Promotor pomocniczy: dr hab. Anna Barczak, Prof. US

Szczecin, ss. 322

Niniejszą recenzję rozprawy doktorskiej Pani Ewy Badowskiej – Domagały, zatytułowanej *Skuteczność polskiej regulacji prawnej dotyczącej gospodarki opakowaniami i odpadami opakowaniowymi*, napisanej pod kierunkiem Pana Prof. dra hab. Marka Górskiego (Uniwersytet Szczeciński) przedkładam, jako wykonanie dyspozycji Uchwały Rady Naukowej Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Szczecińskiego z dnia 29 lutego 2024 roku na podstawie art. 187 ust. 1 i 2 ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. z 2023 r., poz. 742).

I. Ocena wyboru tematu rozprawy

Wybór tematu dokonanego przez Doktorantkę należy ocenić ze wszelkich miar pozytywnie. Praca doktorska stanowi niewątpliwie wypełnienie deficytu opracowań monograficznych kompleksowo traktujących o „prawie opakowaniowym”, z uwzględnieniem zmian, które dokonały się na płaszczyźnie unijnej w ostatnich latach. Publikacje naukowe dotyczące problematyki opakowań i odpadów opakowaniowych traktowały je dotąd albo w formie komentarzy do ustaw albo w postaci rozdziałów lub artykułów naukowych. Optyka

badawcza Autorki skoncentrowana jest na skuteczności prawa polskiego w zakresie opakowań i odpadów opakowaniowych z perspektywy celów polityki Unii Europejskiej, które to cele ogniskują się wokół gospodarki o obiegu zamkniętym. Z tego względu zamysł, aby przedstawić problematykę opakowań i odpadów opakowaniowych wraz z oceną skuteczności prawa w tym zakresie oceniam pozytywnie. Jeśli dodać, że Autorka decyduje się na przedstawienie tego zagadnienia z uwzględnieniem ról, jakie pełnią poszczególni uczestnicy obrotu opakowaniami, tj. przedsiębiorcy, organizacje odzysku, organizacje samorządu gospodarczego rokowania na powstanie wartościowego opracowania są jeszcze większe. Już w tym miejscu pragnę podkreślić, że Doktorantka sprostała wyzwaniu, nie obyło się jednak bez trudności badawczych.

Wybrany przez Doktorantkę temat dysertacji doktorskiej osadzony w administracyjnym prawie materialnym a ściślej rzecz ujmując w sektorowym prawie ochrony środowiska, już samym tytułem przykuwa uwagę wszystkich zainteresowanych szeroko pojętą ochroną środowiska w procesie gospodarczym. Na samym wstępie pragnę zaznaczyć, że zestawienie przez Autorkę problematyki opakowań i odpadów opakowaniowych a zatem problematyki o konkretnej materialnoprawnej proveniencji z zagadnieniem teoretyczno – prawnym, jakim jest skuteczność prawa, świadczy o dużej odwadze naukowej przez to, że wymaga swobodnego poruszania się zarówno w aksjologii prawa, jak i znajomości przepisów rozsianych w unijnym i polskim prawie ochrony środowiska. Dodatkowa trudność wynika z tego, że zaproponowana formuła nie była dotąd eksplorowana w nauce w formie opracowania monograficznego, za wyjątkiem opracowań w formie komentarzy autorstwa Marka Górskiego i Karoliny Rynkiewicz oraz autorstwa Bartosza Draniewicza. Zawężenie pola badawczego do tak przedstawionego problemu prawnego uważam więc za trafne i nietuzinkowe.

Drugim powodem pozytywnej oceny wyboru tematu pracy są względy merytoryczne. Ochrona środowiska przez nadmierną ilością odpadów opakowaniowych jest bowiem szczególnie ważna w dobie rozwoju cywilizacyjnego i gospodarczego w Polsce i w Unii Europejskiej, którego podwaliny normatywne stanowi zasada zrównoważonego rozwoju. Choć Doktorantka dostrzega rolę zrównoważonego rozwoju i zna jego podstawowe filary to jednak pewien niedosyt budzi brak oceny skuteczności prawa dotyczącego opakowań i odpadów opakowaniowych z perspektywy tej zasady. Z pewnością ocena tego, jaka jest skuteczność prawa z perspektywy gospodarki, społeczeństwa i środowiska z uwzględnieniem oceny prawa na okoliczność osiągnięcia sprawiedliwości międzygeneracyjnej dla przyszłych pokoleń, wzbogaciłaby recenzowaną pracę. Ciężar gatunkowy podjętego przez Doktorantkę zagadnienia jest kluczowy nie tylko z perspektywy prawa, ale i zjawisk pozaprawnych i

wpracowania realnych korzyści społecznych. Wybór tematu dysertacji świadczy niewątpliwie nie tylko o dostrzeganiu potrzeby ochrony środowiska przed nadmierną ilością odpadów opakowaniowych, ale i – szerzej - o umiejętności koncentrowania się na tym, co atrakcyjne naukowo i możliwe do wykorzystania w praktyce stosowania szerokiego spektrum przepisów prawa ochrony środowiska.

II. Cele, hipotezy i metody badawcze

We wstępie pracy został określony cel, główne problemy badawcze i konkretyzujące je pytania (s. 10-11) oraz metody badawcze (s. 13). Autorka poszukuje odpowiedzi na pytania o skuteczność ustawodawstwa polskiego w zakresie opakowań i odpadów opakowaniowych, ewolucję celów ustawodawstwa unijnego w tym zakresie, skuteczność zadań i konkretnych instrumentów, którymi dysponują organy administracji publicznej w zakresie opakowań i odpadów opakowaniowych oraz o stan zgodności prawa polskiego z przepisami unijnymi. Obranym przez Autorkę sposobem odpowiedzi na te pytania jest badanie celów polityki Unii Europejskiej i Polski w zakresie opakowań i odpadów opakowaniowych oraz celów normatywnych przyjętych przez polskiego ustawodawcę, którym poświęca odrębny rozdział III. Odpowiedzi na te pytania można znaleźć na poszczególnych etapach pracy a teza główna o skuteczności norm ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi z dnia 13 czerwca 2013 roku (dalej u op.) jest sukcesywnie dowodzona. Już na samym wstępie pracy – co postrzegam jako atut – Autorka dostrzegła rosnący problem opakowań i odpadów opakowaniowych, zaliczając to zagadnienie do „kluczowych kwestii środowiskowych, społecznych i ekonomicznych” (s.10). Warto dodać, że Autorka traktuje wyżej wskazaną ustawę jako *lex specialis* względem ustawy o odpadach (s. 215).

Na wysoką ocenę zasługuje solidnie wyjaśniana, niemal na każdym etapie rozważań siatka pojęciowa; jest ona bowiem jednym z filarów prowadzenia pracy naukowej, począwszy od kluczowych pojęć i zwrotów, jak: odpad, gospodarowanie odpadami, recykling, odzysk, jak również definicje opakowań, analizowane przez pryzmat orzecznictwa wojewódzkich sądów administracyjnych, które w tej mierze jest dość skromne. Ciekawym zabiegiem, potwierdzającym warsztat naukowy Autorki jest sukcesywne powracanie do pojęć kluczowych, praktycznie na każdym etapie rozważań.

Hipotezy postawione przez Autorkę są, z punktu widzenia podjętego tematu pracy, ciekawe, zasadne, celowe i logicznie po sobie następujące. Jednakże pewien niedostatek może

budzić brak hipotezy o roli nie tylko prawa ochrony środowiska, ale i o roli prawa żywnościowego. Zarówno żywność, jak i środowisko stanowią wspólne wartości chronione prawem. Międzynarodowe, unijne i krajowe przepisy dotyczące opakowań żywności gwarantują bezpieczeństwo żywnościowego. Zasady ogólne prawa żywnościowego uwzględniają paradygmat ochrony środowiska i są kompatybilne z zasadami ogólnymi prawa ochrony środowiska, na czele z zasadą zrównoważonego rozwoju. Z perspektywy skuteczności prawa żywnościowego i prawa dotyczącego opakowań żywności, głównym ogniwem ochrony w prawie żywnościowym a zarazem jego celem jest ochrona konsumenta. Swoistym, wspólnym mianownikiem prawa żywnościowego i prawa ochrony środowiska jest zdrowie człowieka. Brak odniesień do prawa żywnościowego, które nie jest w centrum zainteresowania Autorki a które jest immanentnie związane z tematem dysertacji pozostawia spory niedosyt. Temat dysertacji nie dotyczy *stricto* prawa żywnościowego, lecz jest z żywnością ewidentnie powiązany.

Lektura pracy pozwala dostrzec konieczną w pracach doktorskich sekwencję prowadzenia rozważań od kwestii podstawowych (pojęcia i zasady) do analizy konkretnych zagadnień immanentnie związanych z tematem pracy (zagadnienia terminologiczne, zakres przedmiotowy i podmiotowy ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi) do zagadnień szczegółowych (poszczególnych ról uczestników obrotu opakowaniami, zadań, instrumentów prawnych i form działania administracji). W pracy brakuje akcentów aksjologicznych identyfikowanych za pomocą odniesień do dóbr prawnie chronionych (środowisko) oraz pojęć – zasad generalnych (zrównoważony rozwój). Dobór poruszanych wątków w udany sposób aspiruje do zidentyfikowania celów Unii Europejskiej i udowodnienia postawionych na wstępie tez badawczych.

Zaprezentowane przez Doktorantkę metody badawcze nie budzą większych zastrzeżeń. Są one charakterystyczne dla dyscypliny prawo. Autorka wymienia i stosuje metodę dogmatycznoprawną oraz metodę logiczno - językową. W rozprawie zastosowano w odpowiednim stopniu poglądy doktryny oraz orzecznictwo sądów administracyjnych a także – co jest uzasadnione wyborem tematu o europejskiej konotacji – orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Treść i struktura pracy. Ocena merytoryczna

Przedstawiona do recenzji praca stanowi średniej wielkości opracowanie (322 strony wraz z bibliografią), na które składa się sześć rozdziałów poprzedzonych wstępem. Pracę kończy wartościowe, dwudziestodwustronicowe podsumowanie. Konstrukcja poszczególnych rozdziałów ma swoją wewnętrzną strukturę, zaczynającą się od uwag ogólnych i wieńczoną uwagami końcowymi. Umiejętność wprowadzania do tematu i jego podsumowania, bez powtarzania treści rozdziału to wyzwanie nawet dla wytrawnego naukowca. Praca ma prawidłową konstrukcję, która opiera się na zasadzie „od ogółu do szczegółu”, zgodnie z metodyką dedukcyjną. Dysertacja opatrzona została spisem wykorzystanej w pracy bogatej literatury, niezbędnych źródeł prawa. Pracę wzbogacają wykazy tabularyczne, wplecione w poszczególne wątki badawcze.

Pozytywnie odnotować należy, że we wstępie Doktorantka zamieściła przekonujący uzasadnienie podjętego tematu, zauważając niedobór publikacji naukowych traktujących o gospodarowaniu odpadami opakowaniowymi. Formułuje główne pytania badawcze i stawia tezę badawczą, że „realizacja celów określonych w u. op. oznacza, że normy prawne u. op. są skuteczne”.

Dysertacja w swej treści, w całości realizuje podjęte, ważne zagadnienie.

Rozdział I (s. 16 – s. 31), niejako wprowadzający czytającego w podjętą problematykę, rozpatruje skuteczność prawa w ujęciu teoretycznym, nawiązując do reprezentatywnych osiągnięć doktryny prawa. Najbliższe Doktorantce jest podejście charakterystyczne dla pragmatycznego instrumentalizmu, w którym główny nacisk jest położony na praktyczne stosowanie prawa i realizacja przyjętych celów, czego dowodzi w rozdziale III. Za J. Sommerem i J. Wróblewskim przyjmuje, że o skuteczności prawa decyduje poprawna legislacja, która determinuje prawidłowe stosowanie prawa.

Rozdział II (s. 32 – s. 82) rozpoczyna się konstatacją, że u op. należy do systemu prawa ochrony środowiska i przyjęciem, że istnieje uniwersalny katalog pojęć podstawowych: „odpad”, „gospodarowanie odpadami”, „recykling” „odzysk”. Autorka zapowiada, że nie tylko scharakteryzuje „definicje legalne”, ale i odniesie się do ich praktycznego zastosowania z punktu widzenia tytułowej skuteczności prawa. Najwięcej uwagi poświęca definicji opakowania, której wykładnię utrudniają liczne odesłania. Problemom wokół definiowania opakowań poświęca kilka stron dysertacji, odnosząc się do początków regulacji, powołując się na reprezentatywną literaturę prawa oraz wzmacniając wywód orzeczeniami

Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości UE. Drugim ważnym pojęciem, które poddaje szczegółowej analizie jest definicja odpadu opakowaniowego. Następnie poddaje charakterystyce definicje określające zakres podmiotowy ustawy, jak przedsiębiorcy, organizacje odzysku opakowań, organizacje samorządu zawodowego czy użytkownicy opakowań. Rozdział ten zmierza do konkluzji – z czym należy się zgodzić – że definicje u op. – nie sprostały wymogowi skuteczności prawa. Autorka postuluje, by docelowo – powołując się na zasadę rozszerzonej odpowiedzialności producenta – objąć odpowiedzialnością konsumentów, czyli finalnych nabywców produktów w opakowaniach. Przykładów takiego rozwiązania dostarcza właśnie prawo żywnościowe, które Autorka pomija. Warto wspomnieć w tym miejscu, że zgodnie z rozporządzeniem Ministra Klimatu i Środowiska z 7 grudnia 2023 r. w sprawie stawek opłaty za produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych będące opakowaniami (Dz.U. z 2023 r., poz. 2679), które weszło w życie 1 stycznia 2024 r. za kubek na napoje przedsiębiorca dolicza opłatę za pojemnik lub pudełko na żywność, która jest przeznaczona do bezpośredniego spożycia, przerzucając w ten sposób koszt na finalnego konsumenta, zgodnie z wymogami unijnej dyrektywy SUP (Single Use Plastic), mającej na celu ograniczenie ilości plastikowych jednorazówek w obrocie.

Rozdział III pracy (s. 83 – s. 136) jest kluczowy bowiem właśnie cele w zakresie gospodarki opakowaniami i odpadami opakowaniowymi stanowią płaszczyznę odpowiedzi na pytanie o skuteczność „prawa opakowaniowego”. Rozdział ten jest niezwykle istotny dla całej pracy, bowiem Autorka prowadzi czytającego po takich rudymetrycznych kwestiach, jak normatywne i nienormatywne (polityczne, programowe) cele prawa ochrony środowiska, odnosząc je do opakowań i odpadów opakowaniowych, umiejscawiając po raz kolejny „prawo opakowaniowe” w systemie prawa ochrony środowiska. Jest to słuszny kierunek bowiem regulacje te są pokłosiem polityki środowiskowej, prowadzonej na płaszczyźnie międzynarodowej (Autorka sięga do Konferencji Sztokholmskiej z 1972 r.) i unijnej, której początek datuje się na 1973 r. Prezentacja programów unijnych ogniskuje się – co należy podkreślić – na zagadnieniach związanych z odpadami *sensu largo*. Przedstawiono też kierunki polskiej polityki środowiskowej. W podobnym nurcie jest prezentacja celów zawartych w unijnych i krajowych aktach normatywnych. W tym rozdziale Autorka poddała analizie zasadę rozszerzonej odpowiedzialności producenta, tym samym dostrzegając jej znaczenie i rangę. W podsumowaniu tego rozdziału Autorka zbiorczo zestawia te cele, jednak brakuje w nim pogłębionej refleksji na temat relacji celów do skuteczności prawa. Deficyt ten jest wyrównany w kolejnym rozdziale.

Struktura IV rozdziału (s. 137 – s. 198) dotyczącego w istocie obowiązków przedsiębiorców, organizacji odzysku opakowań i organizacji samorządu gospodarczego może wydać się czytelnikowi szczegółowa, ale po dokładnym zapoznaniu się z jego treścią nie można mieć wątpliwości, że dla jasności i precyzyjności wywodu, taki podział na podrozdziały ma swoje uzasadnienie i uczynił analizę przeprowadzoną przez Doktorantkę klarowną. Rację ma Autorka, że cele bezpośrednio mogą być zrealizowane dopiero wtedy, gdy norma prawna jest prawidłowo skonstruowana. Nie uszło przy tym uwadze Autorki, że jednym z najbardziej skutecznych środków prawnych ochrony środowiska jest sformułowanie zakazu lub nakazu. Są to środki pierwotne i mało elastyczne, ale dla skuteczności prawa konieczne. Dla „prawa opakowaniowego” fundamentalne znaczenie ma nakaz adresowany do podmiotów wprowadzających opakowania, polegający na ograniczeniu ilości i negatywnego oddziaływania na środowisko substancji, stosowanych do wytwarzania opakowań oraz wytwarzanych z nich odpadów. Autorka słusznie poddaje krytyce brak jednolitego systemu znakowania opakowań we wszystkich państwach Unii Europejskiej, zaznaczając że ta luka prawna miała być wyrównany stosownymi przepisami Unii Europejskiej a także fakultatywność oznakowania na opakowaniach. Wartościowe podsumowanie tego rozdziału zawiera kilka postulatów korekty przepisów, aby zapewnić im lepszą skuteczność z perspektywy krajowych i unijnych celów normatywnych.

Rozdział V (s. 199 – s. 219) zawiera konieczną z punktu widzenia dogmatyki prac doktorskich z zakresu prawa administracyjnego analizę zadań organów administracji publicznej, rozpoczynając się od charakterystyki samego pojęcia zadań, przez które Autorka rozumie – z czym się w pełni zgadzam – działania i czynności, jakie zostały przypisane wszystkim podmiotom w odniesieniu do wszystkich rodzajów celów, jakie mają zostać zrealizowane w zakresie gospodarki opakowaniami i odpadami opakowaniowymi. W charakterystyce pojęcia zadań i ich klasyfikacji wykorzystano przy tym reprezentatywną literaturę przedmiotu. Autorka dokonała analizy zadań organów administracji publicznej, dzieląc je na zadania ogólne o proweniencji środowiskowej i zadania szczegółowe, zdominowane przez tytułowe gospodarowanie opakowaniami. Taki podział jest zasadny i logiczny dla prowadzonego wywodu. Z racji tego, że Autorka na kolejnych stronach tego rozdziału posługuje się pojęciem kompetencji (s. 210) zabrakło charakterystyki pojęcia kompetencji. Przez zadania rozumieć możemy cele i kierunki działania danego organu administracji publicznej (przepisy o zakresie zadań nie są jeszcze wystarczającą podstawą do podjęcia działań o charakterze władczym), z kolei kompetencja jest cechą, która zezwala

danemu organowi na podjęcie działań władczych, które odkodujemy z konkretnego przepisu prawa.

Rozdział VI (s. 220 – s. 286) zatytułowany *Instrumenty i formy działania administracji w zakresie celów realizowanych przez u. op.* stanowi zręczne uzupełnienie rozdziału V, mające uzasadnienie w przywołanej przez Autorkę reprezentatywnej doktrynie prawa. Właściwy jest też podział tych instrumentów na zobowiązująco – reglamentacyjne, organizacyjne, planistyczne, nadzorczo – kontrolne i finansowo - prawne. Pewien niedosyt pozostawia brak bliższej analizy wojewódzkiego planu gospodarki odpadami i jego charakteru prawnego oraz brak porównania opłaty, opłaty podwyższonej i pieniężnej kary administracyjnej. Sporo miejsca – co jest zasadne – poświęcono opłacie produktowej. Autorka scharakteryzowała też instrument, który ma być wprowadzony do u. op. w ramach implementacji dyrektywy SUP, a mianowicie kaucję. Obecnie znaczna część odpadów powstających z opakowań, które planuje się objąć systemem kaucyjnym, zbierana jest razem z innymi odpadami komunalnymi w systemie gminnym. Nowe rozwiązanie ma za zadanie zwiększyć poziom selektywnego zbierania, a w efekcie także recyklingu odpadów opakowaniowych. U podstaw nowego rozwiązania leży stanowisko Unii Europejskiej dotyczące zarządzania odpadami, że do 2050 r. europejska gospodarka musi mieć zamknięty obieg.

Zakończenie opracowania nie pozostawia złudzeń co do gotowości Autorki w sferze samodzielnego prowadzenia badań naukowych. Doktorantka zna specyfikę i poszczególne cechy systemu gospodarowania opakowaniami i odpadami opakowaniowymi oraz potrafi przekonująco argumentować, że prawo w tym zakresie nie spełnia postulatu skuteczności tzn. nie realizuje celów normatywnych, przede wszystkim zaś obowiązujący system prawny nie prowadzi do oczekiwanego rezultatu, jakim jest zmniejszenie masy opakowań w środowisku. Krytyce poddaje – z czym się zgadzam – rezygnację z obowiązkowego znakowania opakowań, jako „najprostszej formy komunikacji z konsumentem” (s. 291). Ocenia skuteczność istniejących przepisów z perspektywy postulatu skutecznej legislacji, stosując kryteria zaproponowane przez Z. Kmieciaka (s. 300). Twierdzi i uzasadnia, że przepisom dotyczącym gospodarki opakowaniami brakuje stabilności, poprzez liczne nowelizacje, które zacierają jasność prawa. Nie jest dobre też tempo wprowadzania zmian, jakie nakłada na Polskę w tym zakresie członkostwo w Unii Europejskiej, co nie sprzyja realnemu wdrażaniu zasady rozszerzonej odpowiedzialności producenta. Krytyce poddaje też system egzekwowania administracyjnych kar pieniężnych. Na koniec formułuje samodzielne

postulaty, zmierzające do zapewnienia skuteczności „prawa opakowaniowego”, czym dowodzi dojrzałości naukowej.

Materiał badawczy. Ocena wykorzystanych źródeł

Recenzowaną pracę, bez wątpienia, cechuje logiczny tok wyводу i stawianych wniosków. Źródłowe podstawy opracowania nie budzą zastrzeżeń, co więcej, Autorka podczas realizacji podjętego tematu korzystała z reprezentatywnej literatury prawa. Tym samym Doktorantka dotarła, zapoznała się i wykorzystwała literaturę przedmiotu, jak również wskazała na źródła prawa odnoszące się do wewnętrznych i unijnych regulacji. Prezentacja bibliograficzna dowodzi bogatego warsztatu Doktorantki. Pewien niedosyt pozostawia wykaz aktów prawnych, w którym brak jest podziału na prawo unijne, ustawy i rozporządzenia, poprzedzonych Konstytucją RP. Wykaz jest nieczytelny, bowiem wszystkie zastosowane akty normatywne są ułożone bez jakiegokolwiek klucza, również chronologicznego.

Doktorantka dba o poprawność językową i opanowała umiejętność argumentacji prawniczej. Stawiane w pracy wnioski *de lege lata* i *de lege ferenda* są samodzielne i twórcze.

Podniesione przez mnie wątki polemiczne nie umniejszają wartości pracy a sporządzenie powyższej recenzji poczytuję jako rozpoczęcie dyskursu naukowego na temat dotąd niezbadany w takiej konwencji. Nie twierdzą, że Autorka rozwiązała wszelkie możliwe spory naukowe. Nie mogę jednak zaprzeczyć, że praca stanowi rzetelne i zgodne z zasadami pragmatyzmu naukowego opracowanie, wsparte – co chciałabym szczególnie podkreślić – poglądami przedstawicieli doktryny prawa ochrony środowiska oraz własnymi przemyśleniami i oceną tytułowej skuteczności prawa w tym zakresie.

Konkluzja

Stwierdzam, że przedłożona do recenzji praca doktorska pt. *Skuteczność polskiej regulacji prawnej dotyczącej gospodarki opakowaniami i odpadami opakowaniowymi*, napisanej pod kierunkiem Promotora Pana Prof. dra hab. Marka Górskiego i Promotora pomocniczej dr hab. Prof. U.S. Pani Anny Barczak to opracowanie dowodzące znajomości podjętej problematyki i ze wszelkich miar zasługujące na ocenę pozytywną.

Uważam, że praca w stopniu więcej niż wystarczającym wypełnia kryteria określone we właściwych przepisach prawnych, tj. w art. art. 187 ust. 1 i 2 – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. z 2023 r., poz. 742).

Wobec powyższego wnoszę o przyjęcie rozprawy i skierowanie do dalszego postępowania.

Marek Woźniak

Opole, 10.06.2024 r.